

ÅHLSTRÖM, OLOF

**Skalde-stycken satte i musik. Stockholm
och kongl. privilegerade not tryckeriet [!] .
=(Pl.titelbl.) 1-18, ii1- 18. 1794-1823.=**

Stockholm
1801

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

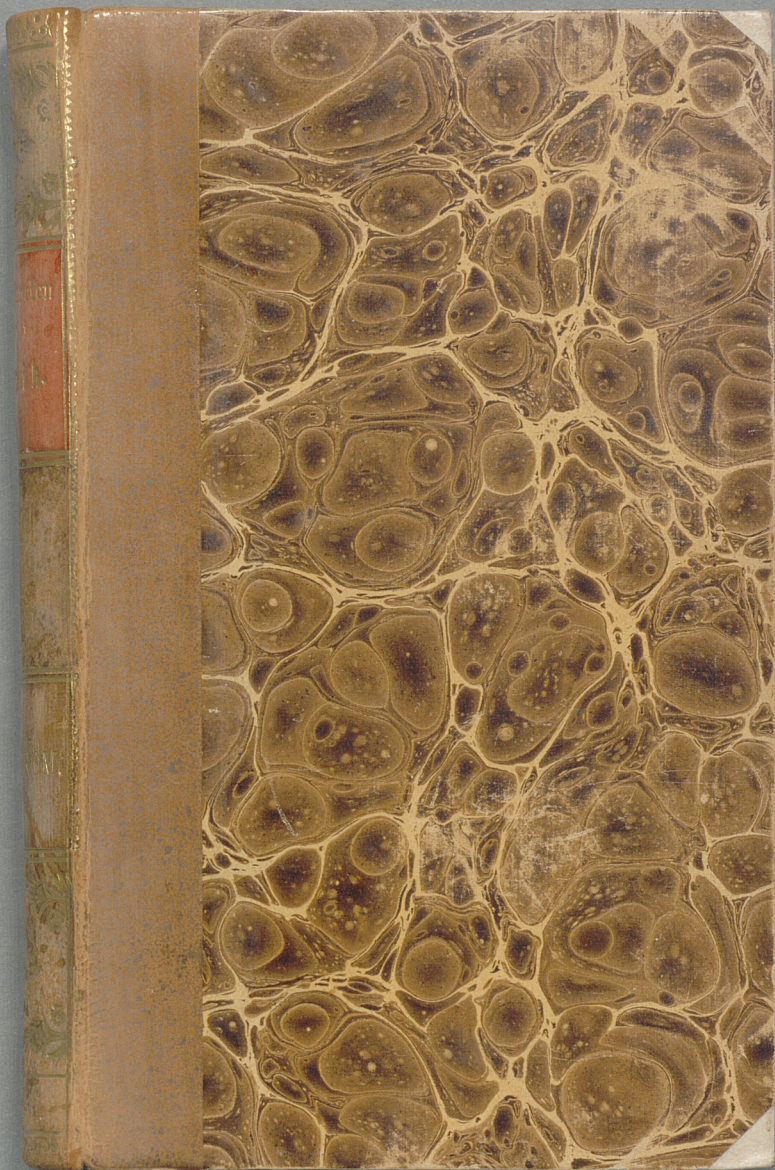
Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> eller boken.

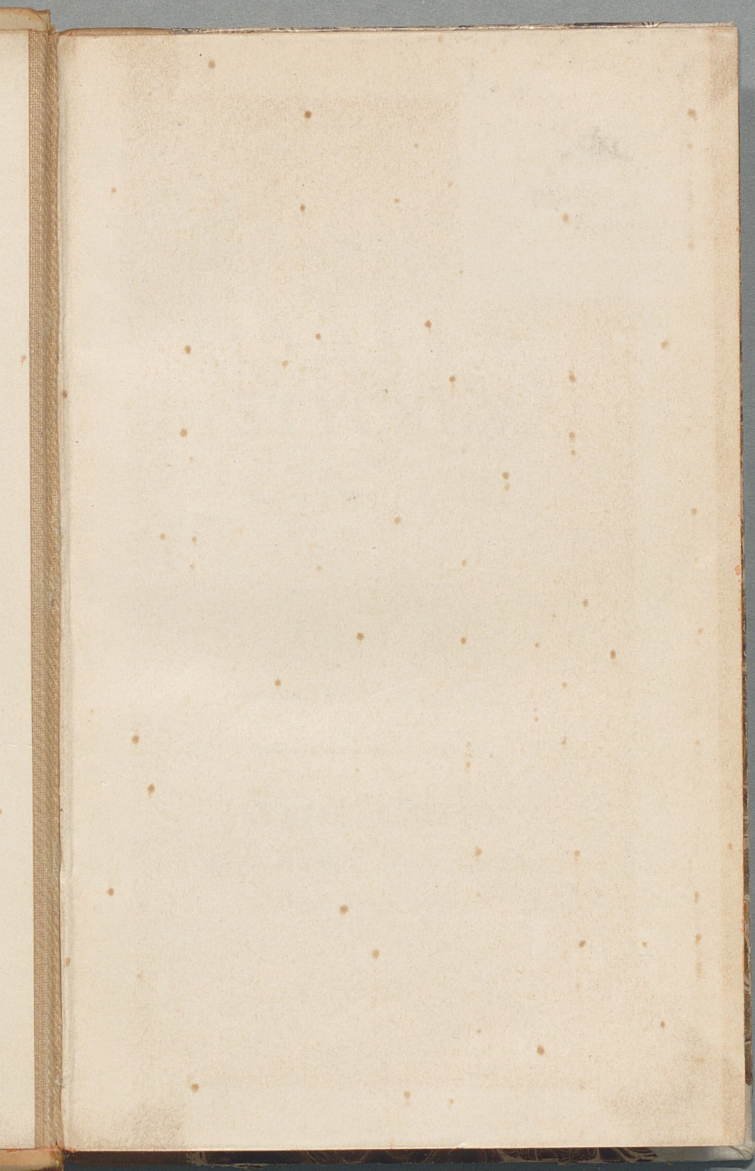
- <http://search.books2ebooks.eu/>

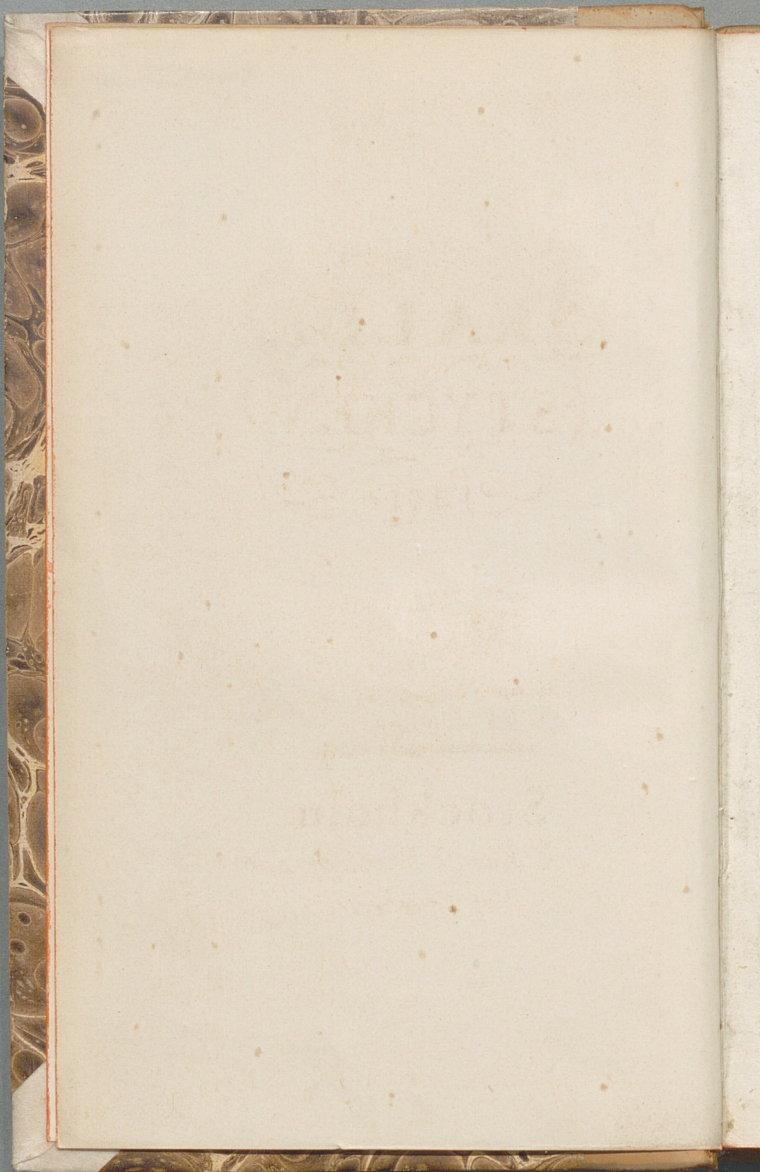

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Mus.
S. 1. r. 34
Sands

Σ. A.

SKALDE
STYCKEN
Esatte

1

MUSIK

IX Delen.

Stockholm
*och Kongl. Privilegerade
Not Tryckeriet.*

I.
N U.

Oändeliga Väfen! Du,
För hvilken hela Evigheten
Är blott ett enda enkelt *nu*:
Med miskund se till ändligheten.

Mitt *nu*, det enda mig tillhör,
Det helgas Dig i denna fången:
'Tag det! kanske jag tungan rör
I detta *nu* för sista gången.

Ett *nu*, ett nyfödt ögonblick
Är menskans egendom och gåfva:
Dets mål, en skymt: dets rymd, en prick:
Dets lif, en vaggning för att sofva.

Det slår det stora Tidens Ur;
Min varelse blir stel vid ljudet:
I detta *nu* en hel Natur
Ger hyllning åt Förvandlingsbudet.

I hvarje *nu* en uppfylld graf
 Ses floftet vid sitt ursprung fästa;
 Men Skaparns mildhet floftet gaf
 I detta *nu*, frö till det nästa.

Alt lefver för en morgondag:
 Dit sigtar driften och behovet,
 Förgängelse är tingens lag;
 Men hoppet lämnades åt rofvet.

I Månans skiften bilda sig
 Min förra tid, mitt *nu*, mitt sedan:
 Ett Ny min aning läfvar mig,
 Men hyddan vittnar om ett Nedan.

Ack! när vår bana är så kort;
 Förente låtom ofs då vandra
 Och bli, förr än vi flumre bort,
 Till fröjd och nytta för hvarandra.

I detta *nu* en armods-tår
 Begär utaf din hand att stillas:
 I detta *nu* den blinde går
 Att hjälplös falla och förvillas.

Gå! skynda *nu* till begges stöd,
Fj om en stund — nej denna stunden:
Ty godt och ondt och Lif och Död
Beror få ofta af Sekunden.

Och Du som verlden till behag
Ännu går böjd i lastens fjättrar!
Svär Dygden Trohet *nu* i Dag:
I morgon Dären sig förbättrar.

TILL LAURA.

Ensam, i den mörka lunden,
Jag i käntlodrömmar gick,
Alfvarfam som midnatts stunden,
Sörjande som Cynthias blick.

Men hvem är som drucken hvilar
Där på rofor? Hvilken Gud?
Är det kärlek utan pilar
Eller ofkuld i hans skrud?

Det var kärlek, och jag glömde
Att en gammal skälm han var;
Vänskapen hans koger gömde,
Visheten hans bindel bar.

Återväckt ur hvilans sköte,
Krönt af Cyprens blomsterband,
Dansade han mig till möte
Med ett hjerta i sin hand.

Han

Han mig gaf det — och med smerta
Fann jag att det ej var mitt;
Laura, Laura! detta hjerta,
Sköna Laura! det var ditt.

Och hvar eljest kan det vifas?
Det var stort som Julias,
Brinnande som Heloïfas,
Menlöft som Vestalernas.

Då jag mig så lycklig tänkte —
Men mig kärleken bedrog,
Och det hjerta han mig skänkte,
Leende han återtog.

Du ej blef min älskarinna,
Denna lott var ej för mig;
Laura! var då min Gudinna;
Sådan skall jag dyrka dig.

SÅNG

till en ung Flicka vid hennes Mors död.

Omma barn! den sorg är stor
Som ditt unga hjerta fårar:
Jag har ockfå mist en mor,
Lät mig dela dina tårar.

När från fosterbygdens fränd
Mig ett okänt öde ryckte,
Tog hon gråtande min hand
Och intill sitt hjerta tryckte.

Sade med en bruten röst:
Glöm ej, glöm ej dygdens lagar,
Unna denna sista tröst
Åt din moders sista dagar!

Aldrig fåg jag henne mer,
Aldrig kyfte jag defs händer;
Men jag vet at hon mig ser
Från odödlighetens stränder,

Ser med himmelskt välbehag
 Om jag dygden trogen blifver,
 Ser med forgens anletsdrag
 Om jag henne öfvergifver,

Jag är fäker att hon än
 På min framtids lycka tänker,
 Och jag tror at himmelen
 För defs skull mig fällhet skänker,

Gråt du ömma ofkulds vän,
 Kalla ömt din mor tillbaka:
 Men hon kommer ej igen
 Att för dina öden vaka,

Gråt, men det är icke nog,
 Ofta dina tårar rinne;
 Men din ömma mor, fom dog,
 Fordrar dock ett högre minne,

Mins då hennes lefnadslopp
 Älskadt uti våra bygder,
 Mins defs qväll få skön af hopp
 Som defs dag var skön af dygder.

Mins hvad hennes afsked bød:

"Tjust utaf din egen lycka

"Glöm ej fattigdomens bröd,

"Glöm ej ufelhetens krycka.

"Den betryckte du gör fäll,

"Som går tacksam bort och gråter,

"Kommer till ditt glömda tjäll

"Uti lifvets afton åter,

"Kommer med en dyrbar skatt

"Och ditt ädelmod betalar,

"Kommer uti dödens natt

"Som en Ängel och hugfvalar;

"Och när sjelfva vänskapen

"Under fömnens börda dignar

"Står han midnatstimman än

"Vid din fäng och dig välsignar,

"Ber han för din samvets frid

"Ber att qvalet dig må skona,

"Lindrar han din sista frid

"För odödlighetens kröna."

Mins hur rörande hon var
 Då hon slutligt öfverläter
 Vården öfver dina dar
 Åt den far som med dig gråter.

Åt den Far som aldrig dör,
 Som din oskuld skall försvara
 I en verld, der nöjet strör
 Blommor öfver lastens snara.

När du fyllt din ålders vår
 Och din verknings tid är inne,
 Offra än en helig tår
 Åt din moders ömma minne.

Uppå denna Kyrkogård
 Som defs ben i mullen gömmer;
 Men defs rätta minnesvård
 Är at du defs dygd ej glömmes.

 WÅR-WISA.

Kom, sköna Maj, och blicka
 Med milda ögon ner;
 Jag är en liten Flicka,
 Som danfar blott och ler,
 Det är för fött om våren
 Att under lek och ras,
 Strö blommor uti håren
 Och fätta löf i glas.

Se böljan rörd af vestan
 Och stora drifvan smält,
 Och rågen broddas nästan
 På våra åkerfält.
 På gån ä djupa puffar,
 Dit Calle går ibland,
 Och bygger rara fluffar
 Och fästningar af sand.

Snart kommer nog en ärla
 Och säger det är vår;
 Snart daggens silfverperla
 I Sippans sköte står.

Bror

Bror Calle! ack hur roligt
 Att vid en aftonstund,
 Gå hand i hand förtroligt
 Omkring i gröna lund.

Så skall jag ta min hufva,
 Slå under bakan knut,
 Och leka hög och dufva
 Och sitta paret ut.
 Så har jag bolln i barmen,
 Jag smyger fram med den;
 Och bränner Carl på armen
 Och kysser honom se'n.

Nog händer det at kjolen
 Blir litet våt i dyn,
 Att kinden steks af Solen
 Och blåsten skämmer hyn;
 Men Mamma aldrig räknar
 Så strängt med sin Sophie:
 Hvad gör mig några fräknar,
 Blott jag är glad och fri.

WISA.

Präffa Drufvan! Glaset fyll!
 Ach! hvad batar at du klagar?
 Nej! med hoppets glans förgyll
 Dina sparsamt gifna dagar.
 Sötman sug af hvar minut! ;:
 Snart är hela Farcen slut.

Skaparn fått vid vägens rand
 Trenne blommor lika sköna,
 Som igenom lifvets land
 Refans små besvär belöna.
 Plocka dem, och bind en krans! ;:
 Se'n går refan som en dans.

Purpurns färg den Första bär,
 Bländar ögat, doftar ljufligt,
 Men ibland hon giftig är,
 Och des taggar fåra grusligt.
 Kärlek är den blommans namn ;:
 Och des plats i Flickans famn.
 Liljans

Liljans färg den *Andra* har
Trotslar vinter, storm och skiften,
Blomstrar lika frisk och klar
Än i stoftet uppå griften.

Vänskap är den blommans namn :
Och dens plats i Trohets famn.

Röd och hvit den *Tredje* är
Lifvar, höjer upp de tvenne,
Kall är vänskap, och en kär
Blyg och löjlig utan henne.

Bålen är den blommans namn :
Och dens plats i nöjets famn.

Bröder! våra blommors skål!
Den som först sin krans får färdig,
Är den bästa Vän och Bål
Och den bästa Flicka värdig.

Bröder! knytom då i kapp, :
Men gör kranfen ej för knapp.

ORDENS-WISA

för Studenter.

Student! om du, det namnet värd,
 Vill klinga med ofs alla:
 Så topp! at lika rask, som lärd,
 För sanning stå och falla.
 Sanning! vi helge dig hjerta och röst,
 Så från embetspulpet, som kateder.
 Sjelfve, vår väg, det är mödornas tröst,
 Vi ofs bane till lycka och heder.

Chor.

Sanning! vi helge dig hjerta och röst m. m.

Student! det namnet säger flit.
 Till flit är menckjan buren.
 Blott flit, blott oughörlig flit,
 Är lifvet af naturen.
 Se från planeten, som fyller fitt lopp,
 Till de kräk, som för stacken arbeta.
 Alt vet sin tid: och vi, tänkande tropp,
 Och vi skulle vårt klockslag ej veta?

Blott

Blott flit få dygd, som lärdom gör,
 Och ger dig rang för gräsen,
 Du länk, som sjelf dig fästa bör
 I himlens ked af väfen.

Köpman en dag, eller knekt, eller prest:
 Såsom menskja förädla din gåfva.
 Sky, at som masken, vid löfvet blott fäst,
 Ditt förnuft och din frihet förfosva.

Dock märk! at Wisheten begär
 Sin prydnad af Behagen.
 Naturen sjelf sitt regnmoln klär
 I färgerna af dagen.

Gå någon gång till en dans från Porthans
 Äfven Sokrates knäpte sin lyra.
 Tänk ej likväl blott på valsen den dan,
 Så at Krian gör cirklar, som yra.

Hvar dag med ädel visdomstörft
 Stå främst vid Mimers källa.
 Men på en bal lät andra först
 Sin spotska handske fälla.

Yngling! ju mer du har värde, ju mer
 Är försynthet din prydnad och ära.
 Mer än sin rätt man den blygsamma ger,
 Då man ser honom mindre begära.

Från

Från skum skilj drycken, som från stoft:
 Sky sprätten, som pedanten.
 Bär på din frack ej cedrodoft,
 Ej dam af folianten.

Käck til förfvar af hvar lidande dygd:
 Ej i gränder sök mandomens heder:
 Röj, til den trotsande dumhetens blygd,
 At dock kunskap är mer, än blott eder.

För moln af rök, der rufet bor,
 Fly alla Gratier unnan.
 Den Bacchus, som var Phoebi bror,
 Är icke den på tunnan.
 Drick vid en högtid ett glas eller par,
 För att glädas, ej blott för att dricka.
 Drick, som du drucke, om munskenken var
 Din i brudstolen rodnande flicka.

Må hon, må denna drömda bild
 Af en oskyldig maka,
 Din känslas eld, som flammar vild,
 Med blygsamhet bevaka,
 Att på din kind, då du, plöttligen röjd,
 Som en julklapp, bland lyskonen hamnar,
 Ungdomens rofor må lefva, til fröjd
 För din mör, som dig forskande samnar.

Se der vår Ordens bud, min vän:
 Vill du dem heligt lyda?
 Så klingom! — Dock: ett vilkor än,
 Det första jag bordt tyda!
 Svär till allt spel ett olläckeligt hat:
 båd' din tid och din själ det föröder.
 Svär du? — välan! var välkommen, kamrat!
 Och nu drickom hans skål, mine bröder.

Din skål! du planta för ditt land,
 Till odling vald för mängden;
 Hvars knopp ten under ymparns hand
 Förljuftvar hela ängden.
 Spride din blomma sin doft till den gård,
 Der hvar refande vinkas och spörjes:
 "Lönar min sön all den kostnad och vård,
 Som af mig och af staten beförjes"?

Din skål, du sön:—hvars dygders pris
 Den gamles hjerta gläder;
 Som refer hem, så frisk, som vis,
 Med böcker och med kläder.

Trefalt din skål! om du bär till din far
Ditt betyg om förkofran och heder,
Ej blott i fickan på prent, som bedrar,
Men i upsyn, i tal och i feder.

Chor.

Trefalt din skål! om du bär till din far m. m.

HYMN

Öfver Menniskans Odödlighet.

Hvi gråter du, min vän, förlusten af
en maka?

Hvi gråter du, min vän, förlusten af en son?

Hvad döden från dig skilt, skall lifvet ge
tilbaka,

Ty dödens välde är blott några stunders lån.

Hvad vill den marmorhäll, som våra grif-
ter pryder,

Hvad vill de runors språk, som riftas
deruppå,

Om ej, att den, som der förvandlingslagen
lyder,

Skall blifva der en tid, men icke evigt få?

Den bräckliga machin, som tiden sett
förfalla,

Som grafven redan ägt, och som förmult-
nat der,

Skall hastigt tankans flygt och känslans
återkalla,

Ett nyfödt föremål för känslor och begär.

Ja, döden på fitt rof en gång skall bli be-
 dragen,
 Och lifvet blanda sig med deffa multna ben!
 Det öga, som här flöts, skall öfna sig
 för dagen,
 Och fägna sig på nytt af defs förgättna sken.

Det kalla floft man fett i grafvens mörker
 hamna,
 Det floft, som vädret för, som böljan återger.
 Skall i fitt häpnad sköt fin fordnad ande samna.
 Förtjust att se en vän, som ej skall saknas
 mer.

Så fynas utan lif och växande förmåga
 De korn, som plöjaren ger uti fitt fälts
 förvar;
 Men lifvade på nytt af Solens milda låga
 De ge en vågig skörd, som ej hans hopp
 bedrar.

Likfå hvad döden släckt, en dag skall tän-
 das åter:
 Likfå hvad han förförött, han åter sam-
 ladt fer:
 Och denna nya eld sig aldrig släcka låter,
 Och detta nya band skall aldrig flitas mer.

Så

Så menskjans uphofsman defs väg har ve-
lat göra

Igenom grafvens natt till ljufets fosterland,
Lik hafvets vandrare, som stundom seglen föra
I krökt och bortvänd fart emot en önskad
strand.

Det är åt detta mål han rigtat våra öden:
Det är på detta sätt han döden mildra vet:
Förgängelsen blir lif, och lifvets port är
döden,
Och plågans ändamål en ny lyckfahghet.

Så tag då jord emot en varelse, som ämnats
Att bli din första glans, och din förskönare:
Göm i ditt blida sköt det stoft dig öfver-
lemnats,

Af alt hvad deri fins helt visst det ädlaste.
Nyfs bodde der en själ, entänkande förmåga,
Som fann en gränslös verld ändå ej vid-
fräkt nog:

Nyfs sågs i denna mull en himmelsk ande
låga,

Som känslöfull och hög från Gud sitt ur-
sprung drog.

Nu hvilar detta bröst från känslor och
passioner,

Nu hvilar denna fjäl, från tankens mödor
skild;

Men himlen hemta skall ur dödens regioner
Sitt första mästerverk, sin egen höghets bild.

Det var ifrån en Gud vi denna visdom
hörde:

Ja, löftet ljuger ej, och hoppet ej bedrar:
Den samma bild, som vi med sorg till
grafven förde,

Skall refa sig derur få älskvärd, som den
var.

Förunderliga dag! på hoppets vingar buren,
Af tanken dunkelt fedd, af känslan säkrare,
Kom! uplys menniskjan om gåtan af naturen,
Och skingra molnet — kring den Högstes
varelse!

INBILD.

INBILDNINGENS TRÖST.

Till andra verldar med den glada folen
Den fänkta skyn i norden ren förfvann,
Men än förtjufar nejderna af polen
Des glans, lik minnet af en ädel man.

Hör, dagakar! din hvilotimma ringer.
Ack! lycklig du, i hvilkens famn hvar
qväll

En liten härold från din maka springer,
Hvars bord dig väntar i ditt egna tjäll.

Min aftenro är blott, att ensam svärma,
En fridlös vålnad lik, från berg till dal:
Än till en graf min gång med häfvan närma,
Än återkallas af en näktergal.

Dock äfven hoppets drömmar äro ljufva;
O! det är fällt, att andra falla se,
Hur rörde mig den kyfs, jag såg en dufva,
Der mellan löfven, åt sin älskling ge!

Med munter fång på vikens sköna spegel
 Mjölkflickan rör sin lätta julle fram:
 Från skeppet hälsad, som med fälda segel,
 Nyfs intill bergets branta sköte sam.

Hvars är den rösten? Hvars den lyfta
 handen?

Det är din ynglings: fåger mig din kind
 Rör tätt din åra; han är ren på stranden,
 Dig återburen af en himmelsk vind,

Hur får mitt bröst! Hur glad min känsla
 delar

De ömma samntag, hon sin sjöman ger!
 Fins någon fröjd på jorden, som mig felar?
 Jag äger sjelf hvar glädje, som jag ser.

Ack! prifom himlen, som åt menskjan
 skänkte

Inbildningens och känslans svärmeri,
 Hur ofta njöt jag, hvad jag endast tänkte,
 Den fröjd, som kom, och den, som var
 förbi.

Jag

Jag såg bland stjernor afontstjernan blicka,
 I raden främst och ljufvast i behag.
 Ack! ropte jag förtjuft: så skall min flicka
 Bland bygdens döttrar möta mig en dag.

Sen lerkan slöt, begynte näktergalen,
 Den ena, glänfande i dagens höjd,
 Sjöng för at ses: den andra, gömd i dalen,
 Sjöng för sin vän, belönt af fångens fröjd.

Jag skapte strax, med drömmande förtjus-
 ning,
 Mig sjelf en vän, en lyra och ett tjäll.
 En sann Tibull odödlighetens fusning
 Och Delias kys ej skulle gjort mer säll:

WISA.

Det var en Sagn i Svithiod,
 (Om Hervara ej ljuger)
 Att den som ej är dryckesgod
 Till ingen Idrott duger;
 Ty den som svek i dryckom
 Svek ock i androm styckom,
 Om Hervara ej ljuger.

Om *Fornjother* en Saga gick
 Sen han till Valhall farit,
 Att blott de tvänne orden: Drink!
 Och Släfs! hans löfen varit.
 Med dem flog han de Danska
 Och Norrska härar ganska,
 Han nu till Valhall farit.

Förmäles ock om *Ingvesfrey*
 Den gamle tappre hjelten,
 Att horneklang och fyllehej
 Jämt skallade i Tälten.

När han drog ut att frida
 Bars hornet vid hans fida,
 Den gamle tappre hjälten.

När *Ivar* emot Anglö drog,
 (Hans namn var *famna jorden*.)
 Först Ethilbertis här han flog,
 Sen röt han fram de orden:
 Nu har jag flagits, Svänner,
 Och jag mig törftig känner
 Och därpå drack han dugtigt.

När *Ragnar* låg i Ormagård,
 (Hans Bjarkamal thet fåger)
 Han qvad: then lotten blott är hård
 Att intet Öl jag äger.
 The Ormar fritt må ftinga;
 Men ho kan törften tvinga?
 Hans Bjarkamal thet fåger.

När *Starkotter* then kämpe bæld
 Drog svädet ur sin skida,
 Han skrek: jag trotfar dödens våld,
 Men ho kan törftig frida?

Ty

Ty fyllen hornet bröder,
Stor sak om hjertat blöder;
Det är ju vandt att lida?

Vi fride ej mot Engelmän
Mot Norrskan och mot Danskens;
Men liknom Fädren, kastom än
Mot Törsten envigs hansen
Och mägtom vi ej annat,
Så piskom den förbannat
De Göthers ovän Törsten.

 BERGET OCH DALEN.

Mig lockar ingen bland de flora,
 Mig bländar ej kometers glans;
 Hvad? skulle jag mitt lugn förlora,
 Då intet i ersättning vanns?
 Och säg, om högst på berget der
 Är bättre än i dalen här?

Nej der på berget jag ej finner
 Naturen i sitt sköna skick;
 Nog kan man, när man spetsen hinner,
 Få större rymder för sin blick;
 Och många kika nedifrån
 Och ropa: du står högt, min Son!

Men först, man upför berget tråkar
 Med mycken möda och förtret,
 Och då man ändtlig målet råkar,
 Hvad finner man för herrlighet?
 Dels rygg är torr, dels hjeska bär,
 Den nattlig isluft öfverfar.

Och

Och hela lönen är den fröjden
Att ikåda ned från klippans spets;
Nej, jag ej klättrar mig till höjden,
Jag stannar i min lilla krets.
Min dal är låg, men jämn han är,
Jag lyser ej, men njuter der.

 ÖFVER LUNDSTRÖM.

Lugn var dagen,
 Molnfri, klar och ren;
 Vänskap, Nöjet och Behagen
 Lekte i defs sken.

Haftigt fänkte
 Svarta moln sig ner;
 Dundret röt, och blixten blänkte —
Lundström — var ej mer.

Ljufva minne
 Af en saknad Vän!
 Skänk åt bilden i vårt sinne
 Lif på nytt igen!

Goda Anda,
 Nalkas än en gång,
 Och din ton harmoniskt blanda
 I vår Affkedsfång!

Lik

Lik en fusning
Af en aftonvind,
Kys med vänskapsfull förtjusning
Tären från vår kind.

Ofedd sväfvär
Skuggan redan der!
Hjertat ljuft och heligt bäfvar —
Vänner! Han är här!

DEN SANNA FRIHETEN.

Du som åt dina bygder,
Vill skänka friheten;
Sök, stark igenom dygder,
Att sjelf dig skapa den.
Den väg till frihet leder,
Är banad i din själ:
Fri är en man af heder,
Och brottslingen är träl.

Din magt långt mindre väger
Än dina tänkesätt,
Och frihet nog du äger
I *den* — att handla rätt.
Än smidd i Furstens boja,
Mer fri, än han, du är,
Och bortglömd i din koja,
Du kan regera der.

När dären envist klättrar
På lyckans hala klot,
Se dessa gyldne fjättrar
Som snärjas kring hans fot;
Vannäktig skall han stupa
Från ljufets falska prakt,
Ned till det mörka djupa
Af ånger och förakt.

Den redlige ej häfvar,
Åt skiftens våld han ler;
Med dygdens mod han sträfvar
Blott till det mål han ser.
I lugn för lyckans ilar
Och lidelfernas krig,
Han trygg på höjden hvilar
Med världen under sig.

Han kläder sjelfva qvalen
I glädjens rika skrud,
Och trampad ned i dalen,
Han lyfter sig till Gud.

Han

Han af förtjensten höjes
 Ur sjelfva glömskans grus,
 Och med sin skugga nöjes,
 Då jorden skyr hans ljus.

I dygder — utan like,
 Sig sjelf — beherrskar han:
 Se der den vifes rike,
 Som aldrig förtas kan.
 En lek för tufen öden,
 Han skall besegnad bli;
 Han lider — men i döden
 Är han fullkomligt fri.

 13.
 JDYLL.

Herden.

Skogsgud! unna mig, at finna
 Någon ömmare herdinna,
 Som ej flyr mig, när jag nalkas,
 Att i samma skugga svalkas,
 Som sin hjord ej från mig lockar,
 När jag löf åt henne plockar,
 Som sin hand ej från mig rycker,
 När min ömhet henne trycker.

Herdinnan.

Skogsgud! unna en herdinna,
 Att en trogen herde finna!
 Som ej glad på fältet spritter,
 När hon tårögd hemma sitter,
 Som ej tjuft sig kranfar knyter
 Af de blommor, hon ej bryter,
 Som ej hänryckt flöjten spelar,
 Fastän hennes samljud felar.

Skogs-

Skogsguden.

O hvi fyn J få hvarandra,
 Födde att tilsamman vandra,
 Delen ömt hvarandras öden,
 Delen troget sjelfva döden:
 Dygden skall er glädje skydda,
 Glädjen edra rätter krydda,
 Sorgen skall ej hitta fället,
 Der er ömhet resten tjället.

Jag tuggar glad min afsonad.

Der ämnar en i öfverbod

Har gull och gods och löst

Men han på glädjen lider nöd

Joff för det öfvermått

Med bakt följt af rikedom

Han känner liden evigt tom

Den värld som kallas junderdal

Tycks mig ända li kön

Ger fäthet dubbelt emot qual

Ger mödan dubbelt lön

Med denna rätt till glädjen lön

Jag löbtes aldrig sorgens lön

FÖRNOJSAMHETEN.

Mot mig är lyckan snål och vred,
Men jag är rik på fröjd;
Mitt blod är friskt, mitt hjerta med,
Min skatt, att vara nöjd:
Och utan qvällsvard mången gång,
Jag sjunger gladt min aftonfång.

Der simmar en i öfverflöd,
Har gull och gods och flott,
Men han på glädjen lider nöd,
Just för defs öfvermått;
Med hufet fullt af rikedom,
Han känner själen evigt tom.

Den verld som kallas jämmerdal,
Tycks mig ändå så skön,
Ger fällhet dubbelt emot qual,
Ger mödan dubbel lön;
Med denna rätt till glädjens lån,
Jag föddes aldrig forgens son.

I högtidsdrägt få skog och äng,
För mig de pryda sig,
Och rofor bädda mig en fång,
Der vestan smeker mig.
"Godmorgon", säger lerkan sen,
Och näktergaln: "godnatt min vän".

När Solen öfver kullen går
Och världen strålar gull,
Och blommans kalk förfilfrad står,
Alt lyser för min skull.
Då tänker jag: så mycket stort,
Så mycket ikönt för mig är gjordt,

Och höjer sen ett tacksammt ljud,
Af rörd och hänryckt själ,
Till denna kära goda Gud,
Som menar mig så väl,
Att njuta hvar minut af tid,
Gaf Han mig hälfa, mod och frid.

 WISA.

Medan lifvets dag än njutes
 Med en ren och sorgfri blick:
 Medan lifvets väg begjutes
 Utaf nöjets nektar, — drick!
 Lifvets Gud åt menskan skänkte
 Sina håfvors öfverföd,
 Och på henne ömmaft tänkte,
 Då Han deras njutning böd. :;:

Drick — och lät ditt hjerta ömma
 För en vän, som är dig kär:
 Ljusvaft är, att glaset tömma,
 Då vår hälsning vänskap är,
 Vänskap, ädla sjäalars yrke,
 Glädjen åt vårt hjerta ger:
 Då vi vänskapslagen dyrke,
 Sällheten åt jorden ler. :;:

Drick — och tänk på dina bröder,
 Dela ömt en likes nöd;
 Laga att din ömhet föder
 För hans värnlöshet ett stöd.
 Högsta njutning för ditt hjerta
 Är ett minne af den dag,

Då

Då du lindrade en smerta
Och en glädje känsla gaf. ;:

Drick — och till din älskariinna
Sänd en önskan för defs väl!
Kärlek ej kan framgång vinna
I en kall och trumpen fjäl.
Vet, den låga, som dig bränner,
Slocknar ej af drufvans fast;
Vin och kärlek äro vänner,
Vin åt kärleken ger kraft. ;:

Drick — att glömma små förtreter,
Dränk dem uti nöjets bål;
Men hvad glada minnen heter,
Töm i botten deras skål.
Sällheten ej nånsin trifves
I en låg och hatfull fjäl;
Drufvans fast åt menskan gifves
Att förena bröders gräl. ;:

Drick, min vän — din lefnads timma
Flyr — han far med tiden bort;
Lifvets ögonblick förfvinna,
Glädjens stund är oftast kort.
Njut den dag, som ännu lyser
I ett glädt och muntert skick;
Medan nöjet ännu myser
Fram sin fordran — sjung och drick. ;:

—————
AUKTION

AUKTION PÅ MITT HJERTA.

Hvem vill ha mitt hjerta, qvinnor,
Som ett laga fång?

Pafs på Slaget, älskarinnor:

Första — andra gång.

Hvem vill ha det? Skåden bara,

Det är ömt och fött;

Inte juft förlegad vara

Fastän lite nött.

Blott i kanten lindrigt fåradt,

Cypris, af din lek;

Aldrig smertadt, endast dåradt,

Amor, af ditt lvek.

Straxt en sockerstämman klingar:

Jag vill ha det; men —

Men ett vilkor jag bringar:

Öppet köp, min vän.

Slå för mig, hörs Leda fåga,

Flygtig, yr och lätt;

Ej för nyttan, men att åga

Samlingen komplett.

Nej

Nej, min Herre, mitt är budet,
 Hviſkar tyft en Fru;
 Kontraband är vål förbudet,
 Men det brukas ju?

Enkan ropar: jag vill ta det,
 Stort är mitt behof;
 Men förlåt mig, får jag ha det
 Några dar på prof?

Jag ett hjertas värde känner,
 Läspar Phryne flolt;
 Det ett lappri är, go vänner,
 Som jag ofta fält.

Sift en tjock Matrona gnäller:
 Slå för mig också;
 Jag betalar hvad det gäller,
 Och Kontant ändå.

Tag mitt hjerta, goda Gumma,
 Det ej mer blir falt:
 Ty med en försvarlig summa
 Har du det betalt.

GOSSARNE PÅ ANGEN.

Vi Goffar, vi vandra
Att skämta och slås,
Och lugga hvarandra,
På narri, förstås.
Vi väsnas och larma
Och danfa i ring
Och tumla ofs varma
I gräfet omkring.

Hvarför ej? att förja
Det ginge på tok,
Nej tids nog att börja
Bli änglig och klok.
Det är inte troligt
Hvad gräfet får bra,
Hur hjertelig roligt
På ängen vi ha.

Fort

Fort Goffar, i ringen,
 Tag i, kära du;
 Än hindrar ofs ingen,
 Det klär ofs ännu.
 En gång bli vi äldre
 Och tyngre — och då,
 Då hoppa vi häldre,
 Men tvingas att gå.

Se bröder — få stilla
 En fjärl få rar!
 Hvem fångar den lilla?
 Nej, skonen hans dar.
 Den andre — hör skälen —
 Är fäkert hans vän;
 Och flår du ihjäl'en,
 Så gråter visst den.

Hvad klingar få härligt?
 Hör näktergaln der;
 Hur innerlig kärligt
 Och vackert det är!
 Han sitter i gömman,
 I eken du ser;
 Ack! lät ofs berömma'n,
 Så sjunger han mer.

Kom

Kom ner då från trädet
 Du fötaste själ!
 Hvem lärde dig qvädet,
 Du sjunger få väl?
 Lät inte dig föra,
 Sjung om det en gång;
 Ty alla vi höra
 Så gerna din fång.

Aj! skrämde ni opp'en?
 Han syns inte än —
 Han flaxar i toppen!
 Kom till ofs igen!
 Nu tiger du stilla,
 Vår glädje är slut;
 Dig någon gjort illa,
 Det fåg jag förut.

Man tröttas af dansar,
 Kom, hvilom en stund,
 Och bindom ofs kranfar
 I gröna lund.
 En kyfs utaf mor min
 För kranfen, väl två:
 Här har jag'en, bror min!
 Hej, hoppfan, se på! Men

Men Solen går neder,
 När nöjet går opp —
 Dröj föta, jag beder,
 Dröj Sol, i ditt lopp!
 Ej mer vi få språkas,
 Hej Goffar, godnatt!
 I morgon vi råkas
 Till lekar och skratt!

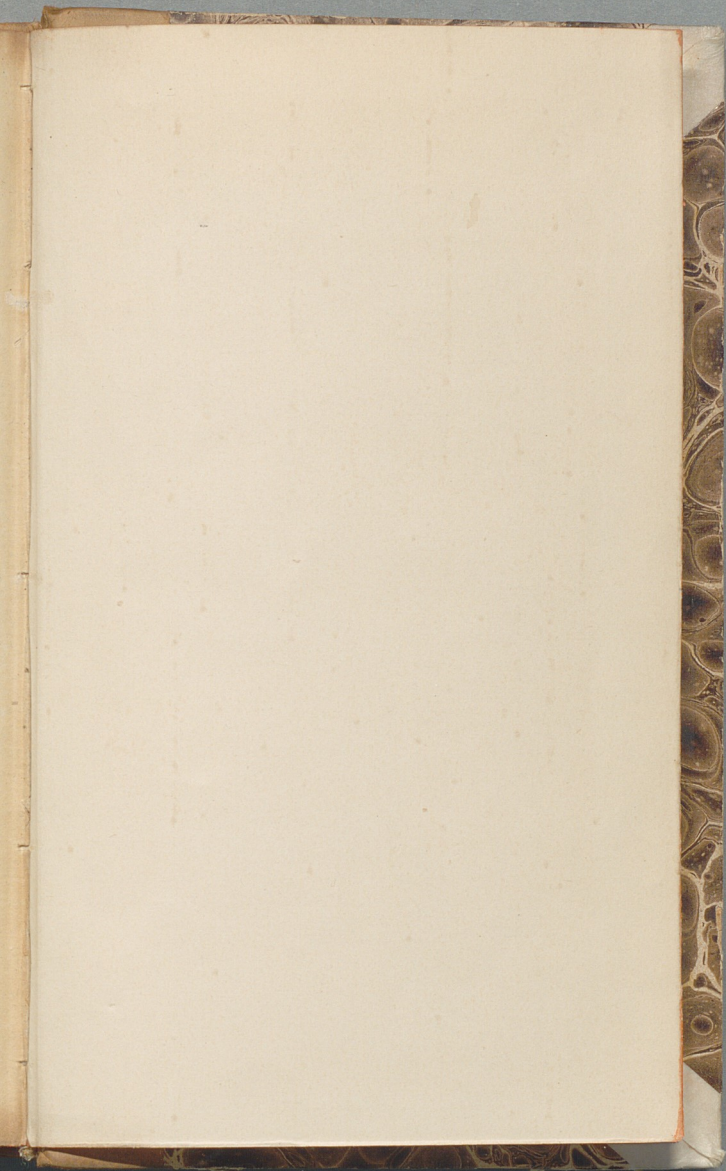
SKÅL PÅ ÅRETS SISTA AFTON.

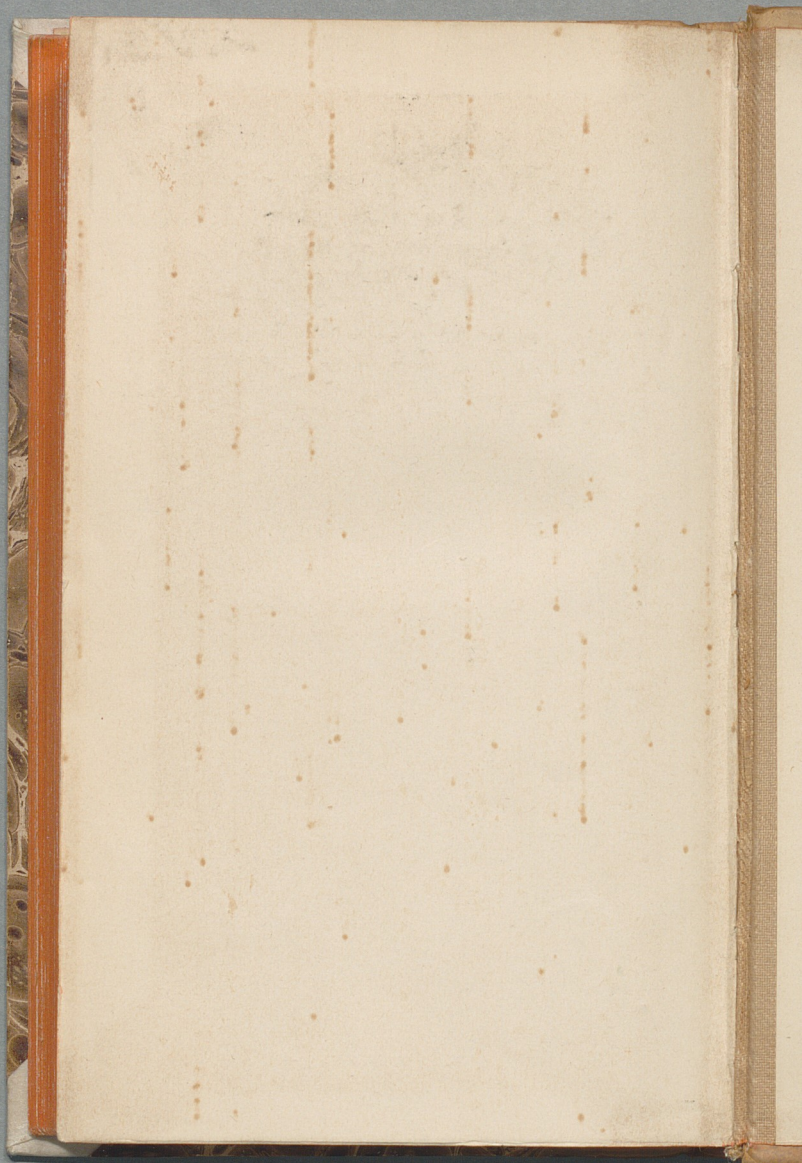
Kom vänner! knytom kretsen tätt!
 Snart Tidens hjul sitt omlopp fluter.
 Den dödlige har endast rätt
 På ögonblicket som han njuter.
 Förgängelsen vid tröskeln står,
 Och räknar ofs och våra år.

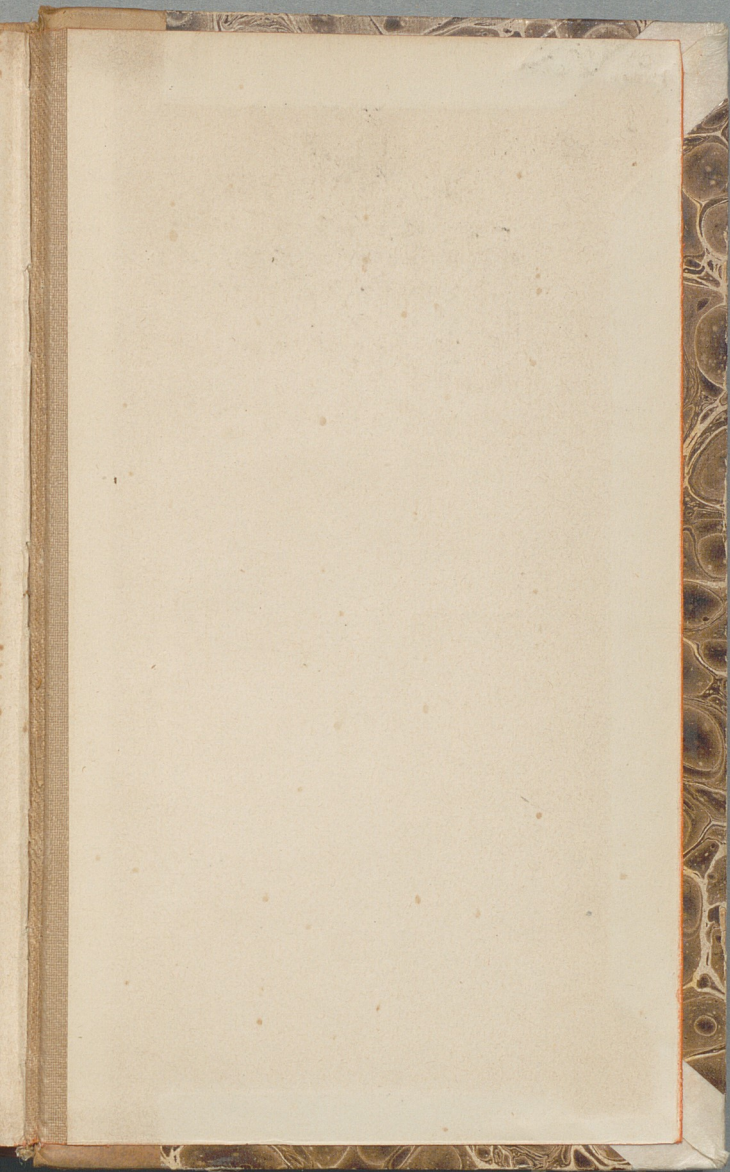
Må ingen af vårt vänne-Lag
 Det nästa året saknad blifva!
 Och måtte årets sista dag
 Ofs idel lofflängs ämnen gifva!
 Ja, rinne i det nya år,
 Blott Glädjens eller Drufvans tår!

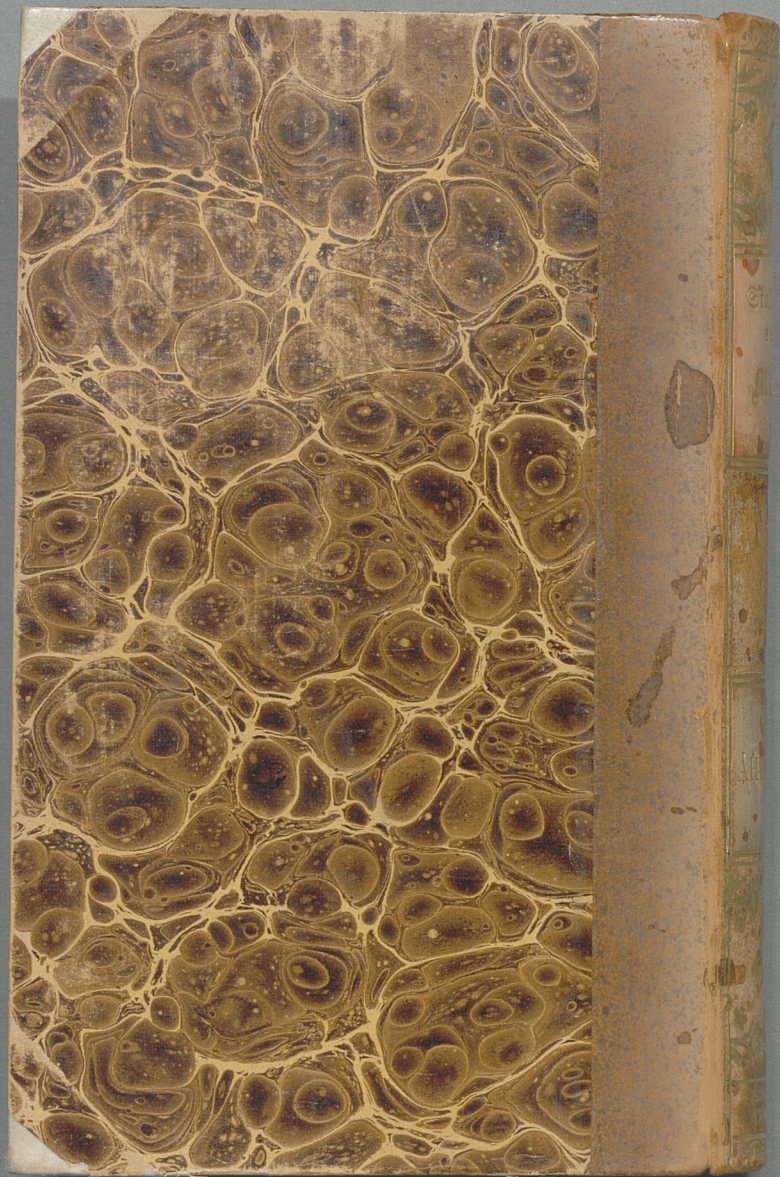
Lyckfälig den med samvets frid
 På det förflutna ser tillbaka
 Och som, utaf en använd tid,
 Kan lugnets mogna frukter smaka!
 Säll den, som dyrkat fanningen
 Ty tidens magt förför ej den.

Men Evige! bland villors mängd
 Om stoftets blinda son var kastad;
 Du säg, af hvilka gräntfor stängd,
 Af hvilka bördor han var lastad.
 Din granskning se i mildhet an
 Hvad menskan vill, ej hvad hon kan.

www.books2ebooks.eu